

GÜL AĞACI

SANA BENZER

*Aşk gülü goncaya durmuşsa dalda,
Yürekte açar da, deren olmaz mı?*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

Birinci Bölüm

İstanbul...

“Yeryüzü tek ülkeden ibaret olsa, başkenti sen olurdu”, İstanbul!.. Hafızalara kendini yazdıran masalsı güzelliklere sahip olan şehirsin.

Rüveyda o gün hülyalarındaki en efsunlu günlerden birini yaşıyordu. Ensar İstanbul’a gelmişti ve onlarda kalıyordu.

Sabah kahvaltısından sonra çiçeklerle bezenmiş, güzelliğiyle büyüleyen bahçenin gönüllere sevda yükleyen köşesinde, çok sevdiği gül ağacının karşısındaydı Ensar... Sarı, mor ve al güllerle duygusal bir alışveriş içindeydi gönül dünyası.

Rüveyda, Ensar’ın kahvaltı sofrasından kalkar kalkmaz kayıplara karışmasını merak etmiş olmalı ki onu villanın içinde arayıp bulamayınca ne yapacağını şaşırılmıştı. Ensar ortalıkta yoktu... Genç kız usançlı bir arayışın ardından bahçeye çıkmış, merak dolu gözlerle temşadayı etrafı.

Keskin bakışlarıyla etrafı tararken karşısına çıkan manzara onu adeta kanatlandırmıştı.

Bir an durup aynı noktayı sihirli bakışlarıyla seyretmiş, sonra parmak uçlarına basarak sessizce, Ensar’a gözükmecek istikamet üzerinden ona yaklaşmıştı.

Genç adam, dünyadan habersiz karşısındaki gülün çekiciliğine kapılıp kalmıştı. O, her şeyden habersizce, muhteşem

bahçenin kalbe dokunan manzarasını seyrederken, hemen arkasında duran Rûveyda'nın farkına varmamıştı bile.

Güller şahane renkleriyle cezbeden bir manzara arz ediyordu seyircisine.

Sarı güllerin üzerindeydi mest olan bakışları ve daha sonra gözlerini mor güllerin seyrine kaptırıp öylece kalmıştı. Ardından al renkli bir gül çekmişti dikkatini. O canhıraş bir görüntüde açan sihirli yapraklar harikulade desenleriyle kendisine doğru çekmişti Ensar'ı.

Rûveyda fark edilmemişliğin sukutunda ve olup bitenleri sessiz ve nefes kesen bir heyecanla seyre koyulmuştu. Ensar'ın biraz gerisinde durmuş onu profilinden seyrederken kalbinin atışı ölümcül anlar yaşatıyordu genç kıza...

Rûveyda'nın mahmur bakışları hicaplı ve bir o kadar da tedirgindi Ensar'ı sessiz sedasız izlerken.

Ensar, al gülün dalına elini uzatıp onu koparmaya yeltendiğinde, Rûveyda enteresan bir manzara arz ediyordu karşısında... Bir anda her şey değişmişti sanki ve Ensar al gülü dalından koparmaya çabalarırken olanlar olmuştu. Gülün dikenini parmağına saplanmış, al kana boyamıştı sağ elinin parmaklarını.

Ensar, kırılıp boynunu büken ama dalından kopmayan güle sızılı bir çehreyle bakarken, Rûveyda'nın sessizliğini bozuşu Ensar'ın hayretli bakışlarının yönünü değiştirmişti o an:

“Abi, o al gül çok canını yakmış olmalı!..”

Canı yanmıştı yanmasına, üstelik parmağından akan kan avucunu koparmak istediği al gülün rengine boyamıştı... Cebinden ak bir mendil çıkarıp kanayan parmağına doladıktan sonra Rûveyda'nın gözlerine merak dolu bir bakış bırakıyordu:

“Sen burada mıydın?”

Ürkek bir sesi vardı Rûveyda'nın:

“Evet.”

Önce aldırış etmedi, kırık dalın üzerinde duygusal bir manzara oluşturan güle çevirdi gözlerini ve sonra Rûveyda'ya şaşkınlıkla baktı:

“Sessizce burada beklemenin sebebini söyler misin bana?”

Rûveyda bu sorunun karşısında suçluluk hissetmiş, zor durumda kalmıştı:

“Abi...” diye mırıldandı. “Ne sebebi olsun ki? Seni burada gördüm. O kadar içli bir seyre dalmıştın ki, dikkatini dağıtmak istemedim.”

Acı acı yutkunuşun ardından cesaretini topladı:

“Abi, çok mu canını yaktı koparamadığın gül?”

“Dikkatsizlik, diye mırıldandı Ensar ve parmaklarına doladığı beyaz mendile baktı...

Kulaklarına dökülen sesin sahibine çevirdi gözlerini:

“Abi, oksijen, tentürdiyot ve sargı bezi getireyim ister misin?”

Ensar'ın onu, ayaklarının tutunduğu zeminde çakılı bırakan bir emrivakisi vardı:

“Hayır, istemez. Küçük bir dikenin akıttığı kan, önemli değil.”

Rûveyda Ensar'ın parmağında yara açan ve dalına tutunan güle uzattı elini. Onu koparır koparmaz gizemli bir süzüşün ardından Ensar'a uzatmıştı parmağını kanatan gülü.

Hüzünlü bir duruşun sahibiydi bu hareketi gerçekleştirenken...

“Abi şayet, götürmek istediğin birisi varsa!..”

Enes buruk bir tebessümle baktı Rûveyda'ya:

“Yok. Öylesine bir istekti içimden gelen. Rayıhası çok güzeldir al gülün... Koklamak içindi.” Bu sözlerin peşine bir esprî eklemeyi de unutmamıştı Ensar: “Uzaklarında onu koparmaya

çalıştığımı gören bir bülbül olmalı... Kıskançlığının hışmına uğramış olabilirim.”

Rüveyda kulaklarına dökülen sözlerin vurgusuyla yokladı Ensar'ı ve aklında yer eden bir fırsatı yakalamışlığın heyecanıyla cesaretini toplarlar toparlamaz söze girdi hemen:

“Abi şu an belki sırası değil ama bir şey sormak istiyorum, müsaaden olursa.” Genç kızın dudakları kurumuştur harareten ama duyguları onu, aklına geleni yapması için zorluyordu:

“Abi, gül ve bülbül demişken, sahi, aşk nasıl bir şey?”

Genç kızın dudaklarından firar eden cümleler Ensar'ın hayretini çoğaltmıştı. Rüveyda'dan beklemediği türdendi kullaklarında yankılananlar!

Bunlar, dudaklarının süzgecinden dökülürken Rüveyda'nın mahmur bakışlarında gözle görülür bir hicap belirtisi, beden dilinde ürküntülü bir tedirginliğin depremi vardı.

Ensar irkilerek durakladı önce, sonra alaylı bir edaya büründü ona bakan gözleri:

“Sen gül ile bülbülün aşkından söz ediyor olmalısın, anladığım kadarıyla.”

Ensar'ın aklını karıştıran cinstendi Rüveyda'nın cevabı:

“Evet, ama benim anladığım kadarıyla, bütün canlılarda, karşı cinse karşı bir gönül bağı olarak betimleniyor aşk dedikleri şey.” Utançlıydı Rüveyda'nın sesindeki titreşim:

“Abi ben şunu söylemek istiyorum. Gül bir ağacın çiçeği ve bülbül uçup daldan dala konabilen çok farklı bir canlı. İnsanoğlu gülleri nasıl seviyorsa, bülbüller de öyle seviyor olmalılar...”

Benim anlayamadığım şey şu: Aşk ülfet ve vuslat demek, bülbüle gökyüzünde hürriyeti için coşkuyla kanat çırpın bir kuş. Gül mevsimden mevsime dalında açan ve toprakla

ilişkinsini hiç kesmeyen bir çiçek... Güle vuslat onun neyine bu anlamda? Onların da kendi cinslerinden sevdikleri olmalı!..”

Ensar’ı gülümsetmişti Rüveyda’nın söyledikleri:

“Deli kız!..” diye mırıldandı ve sözlerine kaldığı yerden devam etti. “Bülbüller kadar insanlar da âşıktır güle... Bülbül-gül aşkı sadece yakıştırmadan ibaret bir şey. Aşk, artıyla eksideki canlıların birbirlerine olan gönül bağından ibaret değil ki. Masalsı bir sevdadır gül ile bülbülün aşkı. Edebiyatımızın mecazi anlatımının en önemli malzemelerinden birisidir gül ile bülbülün ilişkisi. Sana Emrah’tan bir dörtlük söyleyeyim o mısralardaki mecazı bir gör...”

Konu başka yerlere ilerledikçe kelimeler kördüğümleler atıyordu Rüveyda’nın boğazında... Emrah’ın mısraları hazin bir şekilde dökülüyordu genç kızın yüreğine:

*“Salındı bahçeye girdi,
Çiçekler selama durdu...
Mor menekşe boyun eğdi,
Gül kızardı hicabından...”*

Ensar duygu dolu, hüznüdü Rüveyda’ya bakarken:

“Emrah sevdiği kızın güzelliğini anlatırken, bahçede bulunan bütün çiçeklerin onu görür görmez, selama durduğunu söylüyor. Mor menekşenin o güzelliğin hayranlığı karşısında, ‘ben de senin kadar güzel olsaydım,’ umutsuzluğuna kapıldığı ve gönüllerde efsaneleştirdiğimiz gülün o kızın güzelliği karşısında hicabından kızardığını anlatırken, sevgilinin nasıl yüceltiğini düşünürsen, işte o vakit, gül ve bülbül aşkını anlarsın... İstersen sana onların hafızalara kazınan bir öyküsünü kısaca anlatayim.”

Rüveyda büyümlü ve heyecan dolu bir bakış atmıştı Ensar Abisinin gözlerine. Gizemli bir coşkusu vardı ona seslenirken:

“Çok sevinirim.”

“Derler ki bülbüller ömürleri boyunca Őafak söküp güneşin yakut ıŐınları gln yapraklarına, sihirli bir açılıŐ için dokunduğunda, bülbül uykuya yenik düŐtüĐü için bu sahneye bir türlü Şahit olamazmıŐ. Oysa bülbülün en büyük sevdası, her Őafak sökümünde güneş ıŐınları gln yapraklarına dokunur dokunmaz, onun sihirli açılıŐını seyretmekmiŐ. Her akŐam, güneşin ıŐıkları söndüğünde o gül ağaçlarından birinin dalına tner ve karşısına aldığı gl seyre koyulur, uyumamak için direnirmiŐ... Gece yapraklarını kapatın gln, Őafak skerkenki sihirli açılıŐını seyretmeyi arzulayan bülbül her gece, sabaha kadar, eŐsiz bir heyecanla beklemesine rağmen tam Őafak söküp güneş, karanlıkların arasından sıyrılıp gln yapraklarına dokunduğu an uykuya yenik düŐer, o anı bir türlü yakalayamazmıŐ...

Her sabah gözlerini atığında özlemine duyduğu sahne çoktan tükenip gitmiŐ olunca, bülbülün yüreğindeki o sevda katlanarak büyür, hasreti, gönül dünyasındaki arzusu tükenmez edermiŐ.

Derler ki bülbül bir akŐam, ömrüne yemin edercesine bir karar almıŐ ve kendisini, uykuya teslim etmeyeceğine dair bir söz vermiŐ. O gece uyumamak için direnmiŐ... Bu defa gln açılıŐ serüvenini kaırmayacakmıŐ. Gel gör ki tam Őafak söküp güneş karanlıkların arasından sıyrılıp gln yapraklarına taze ıŐıklarıyla dokunmaya hazırlanırken, bülbül uykusuna yine her zamanki gibi yenik düŐmüŐ. Gözlerini atığında ne görsün!.. Gl açılıŐ serüvenini gerekleŐtireli çok olmuŐ. Bülbül kahrın ıldırttığı bir öfkeye kaptırmıŐ kendini ve gln dikenini kalbine acımasızca saplayıp hayatına son vermiŐ. AĞacın dibine düŐen bülbülün üzerine gl, iki yaprağını düŐürerek ona yorgan olmuŐ.

İŞte bu hikye vuslatsız bir sevdanın öyküsü olarak hafızalara kendisini aşk olarak yazmıŐ. AŞk sadece canlılarda, artının

eksiye olan sevdası değilmiş. O yüreklerdeki hayranlığın sev-
diklerine yakın olma duygusundan ibaretmiş.

Gl, bülbülün en sihirli ve coşkulu bestelerini duymasına
rağmen onun şakıyışına sessiz kalmış...”

İkinci Bölüm

“Biri gelir, seni sen eder,

Biri gelir, seni senden eder...”

Şems öyle söylemiş. Sen beni benden edesin diye değil, kalbimi yeniden imar, beni ben edesin diye uğradım yurduna, demek istemiş...

Ay görünmez olmak için hazırlıklarını tamamlamak üzereydi. Yeni, taptaze bir günün belirtileri vardı ufukta. Batışla doğuşun arasındaydı vakit.

Açık, mahmur maviliklerle gülümseyen sabahçı yıldızların solgun parıltıları da artık kaybolmaya başlamıştı. Güneş, yeniden yeryüzünü kuşatmaya hazırlanışın heyecanındaydı...

Uzak mesafelerdeydi gözleri Rüveyda'nın... Kırlar, ovalar, deniz, dağlar ve yamaçlar insanı büyüleyen baharın efsane dekorlarından fotoğraflar kaydediyordu genç kızın hafızasına...

Yüreği sınırsız coşkudaydı bu sabah. Üç yıldır, Amerika'da doktora yapan abisi Rıdvan'ın Türkiye'ye döneceği haberini almıştı biraz önce.

Baba, anne ve iki kardeşten müteşekkil mutlu bir aileydi. Aslında dört nüfustan ibaretlerdi ancak, baba bir kişinin adını daha eklerdi aile bireylerinin arasına ve çocuklarını kıskandıran bir sevgi yumağını oluştururdu gönüllerde:

“Ensar’ı unuttunuz. Siz aslında üç kardeşsiniz!”

Yeni doğan güneşe bakıyor, odasına dolan taze sabahın havasını teneffüs ederken, ciğerlerini yerinden söken bir, “ah” koyulaştırıyordu hüznünü. Ensar, onların kardeşi değildi aslında. Çok hazin bir hikâyesi vardı onun... Ensar’ın babası Melih Bey ile ortaktı şirketleri. Güçlü bir firmaya sahiplerdi onlar vakti zamanında: Gök Destan A.Ş...

Acı dolu anıların kalıntısı vardı yaşayan yüreklerde. Haraç isteyen ve girdikleri ihalelere Gök Destan firmasının katılması için ikaz eden bir mafyanın tehditlerine aldırış etmeyişlerinin yürek burkan anıları yaşıyordu geride kalan sağların kalplerinde.

Ensar’ın babası ve aynı firmada mimarlık görevini üstlenen annesi hayatlarını kaybetmişlerdi o menfur saldırıda. Ailenin tek çocuğuydu Ensar. Annesini, babasını o korkunç baskında kaybetmiş, tek başına kalmıştı hayatta...

Rüveyda’nın babası ve annesi evlatlarından ayırmamışlardı onu sonrasında; o dehşet dolu günün ardından adeta bir evlat daha kazanmışlardı...

Ensar İstanbul’da değil, mafya baskınının tezgâhlandığı şehirdeydi hâlâ.

Emin’in, yani Rüveyda’nın babasının hayatını kurtarmıştı o saldırıda Ensar, ancak babasının kurşunlara hedef oluşu karşısında çaresiz kalmıştı. Emin’in gözlerinin önünden gitmeyen o sahne, çocukların bilinçlerine bile kazınıp kalmıştı o talihsiz günün sonrasında...

Ensar bir efsaneydi Emin Bey’in dünyasında. “Onu çocuklarından bile çok seviyorsun,” deseler, abartı sayılmazdı.

Şirket paylaşılmıştı. Baskınından sonra, Ensar’ı ikna edememişti Emin Bey... Ölüm kusuyordu hadisenin zuhur ettiği şehir ona. Ailesini de alıp İstanbul’da sürdürmeye başlamıştı iş hayatını.

Destan Aş, olmuştu firmasının adı. Ensar cesur ve inatçı bir gençti... Kendisine, “korktu, kaçtı” dedirtmemek için, Emin Bey’in bütün ısrarlarına karşılık, bulunduğu adreste hasımlarıyla aynı şehirde tek başına kalmayı tercih etmişti.

Daha öncesinde sık gidip gelirdi İstanbul’a. Tam üç yıldır hiç uğramamıştı kader birliği ettikleri insanların semtine. Gizemli bir kırgınlık vardı ara yerde ve sebebini Rûveyda’dan başka bilen yoktu ailede.

Emin bütün ısrarlarına rağmen çözememişti Ensar’ın sessiz direnişindeki o tepkiyi.

Ölüm korkusu vardı yüreğinde. Ensar’ı görmek için tedirgin birkaç ziyaret gerçekleştirmişti o şehre, ancak aldığı duyular korkusunu artırınca telefonla iletişimin ötesine geçememişti görüşmeler.

Destan A.Ş.’nin güvenliği kılı kırk yarıyordu mütemadiyen. Kimlik kontrolü ve hatta üst yoklaması yapılmadıkça Emin Bey’in ziyareti mümkün değildi o hadiseden sonra. Can korkusu vardı Emin Destan’ın. O menfur baskından sonra yüreğindeki ürküntüyü atamamıştı.

Ensar için kulağı kırıyordu. Ayrılık gönül kırgınlığına dönüşmek üzereydi son zamanlarda. Ensar’ın semtlerine uğramayışı ve ziyaretlerine bile karşılık vermeyişi her gün biraz daha artırmaktaydı Emin Bey’in huzursuzluğunu...

Rûveyda oturmuş, o eski günleri anıyordu. Gözlerinde uyku yoktu, sadece hüznün mahmurluğu vardı bakışlarında. Hatıralar nüksetmişti Rûveyda’nın hafızasında ve gecenin başlangıcından, güneşin dünyayı yeni bir hevesle aydınlatışına kadar sürüp gitmişti bu.

Abisinin yuvaya dönüş haberi miydi onun gözlerine uykuyu haram eden heyecan? Belki de Ensar’ın üç yıldır İstanbul’a uğramayışındaki suçluluk duygusuydu onu uyutmayan...

Emin, Ensar'ı arayıp itiraz tanımayan bir emrivakiyle çağır-
mıştı onu İstanbul'a. Bu konuşmanın şahidi olmuştu Rüveyda.
Gür bir sesi vardı babasının:

“Ensar, özlettin kendini evlat. Amcanın yüreği senin hasre-
tinle doldu taşıtı... Ara yerdeki temassızlık her neyin inadıysa
onu mutlaka kır ve gel artık be oğlum.”

Rüveyda donup kalmıştı babasının ağzından Ensar ismini
duyduğunda ve konuşmanın devamını kalbinin atışını sakin-
leştiren bir heyecanla dinlemişti:

“Telefonla iletişim yetmiyor be oğlum. Sen bana kadim
dostumun hatırasısın. Uzak durma bizlerden. Yine eskisi gibi
olsun her şey. Rıdvan geliyor birkaç gün sonra. Sırt sırta veren
kardeşler gibiydiniz eskiden. Ara yerdeki ayrılığı tüketelim
artık. Neye kırıldın da uğramazsın evimize? Sen bana çocuk-
larım kadar değil, daha da yakınsın; can borcum var benim
sana, özledim.”

Gözlerini babasının üzerine kilitlemiş, kulakları alacağı
haberdeydi Rüveyda'nın. Dumandan heykelleri andırıyordu o
an, nefes almayı bile unutmuştu... Babasının kirpiklerinde iri
iri yaşlar asılmıştı telefonunu kapatırken. Salondaydı ve ona en
yakın koltuğa oturmuştu. Rüveyda'yı karşısında bulduğunda,
baba-kız, birbirlerine ıslak gözlerle bakıp kalmışlardı.

Hüznün en demli anındaydı ikisi de. İlk soru güçlkle dö-
külüyordu Rüveyda'nın dudaklarından... Duygusal ve inadına
kısıktı sesi:

“Baba neden ağlıyorsun?”

Gözlerini elinin tersiyle silerken acı yutkunuşlar vardı bo-
ğazında, zor konuşuyordu Emin Bey:

“Yaşlandıkça yufkalaşiyor insanın yüreği...”

“Ensar abi ile mi konuşuyordun?”

“Evet.”

“Gel, dediğini duydum. Olumsuz bir cevabın karşılığı mı gözündeki yaşlar?”

“Onu çok özledim.”

“Gelmiyor mu?”

Derin bir nefes almıştı rahatlamak için:

“Onun bana itirazı olmaz.”

“Neden ağlıyorsun o zaman?”

Rüveyda'nın titreyen sesi çekmişti Emin Bey'in dikkatini. Gergin ve inadına duygusaldı babasına bakarken. Derin bir seyir tutturmuştu Emin Bey, Rüveyda'nın gözlerinde:

“Sen neden ağlıyorsun, bunun da bir açıklaması yok mu?”

Rüveyda kekelemişti, bu sorunun karşılığını bulmak için. Çekingen bir sesle mırıldandı sonunda babasına kaçamak bir bakış atıp:

“Şey, sizin aşırı duygulanışınıza şahit olunca!..”

“Her neyse, yarın sabahtan abin, iki gün sonra da Ensar yanımızda olacak. İşleri varmış Ensar'ın. ‘Bitirir bitirmez,’ dedi.”

Heyecanından yalpalamıştı Rüveyda. Dengesini güçlkle sağladıktan sonra:

“Sizin adınıza sevindim. İki oğlunuza birden kavuşacaksınız...”

Anne Rabia salona girdiğinde Rüveyda kurtuluş bilmişti babasının yanından ayrılmayı.

Artık günler kalmıştı üniversiteyi bitirmesine. Ensar da gelecekte babasının verdiği habere bakılırsa...

Hayata Yeniden Duruş

Rüveyda huzursuz günler geçiriyordu. Üniversiteyi bitirmesine çok az bir zaman kalmıştı. Kulaklarına dökülecek bir haberden mahrumdu...

Yıldırım aşkı düşmüştü, ailece en sık görüştikleri komşu oğlunun gönlüne. Cengiz'in günlerdir hüznü demleyen bakışları kaçmamıştı annesinin gözlerinden. Baş başa kaldıklarında sormuştu oğluna annesi:

“Senin bir sıkıntın mı var annesinin gülü?”

Saklamamıştı Cengiz, annesinden gönül sevdasını:

“Var aslında!”

“Otur, dertleşelim o zaman.”

Karşılıklı oturmuşlardı, göz gözeydiler anne oğul:

“Babanla bir sıkıntın mı var, senin?”

“Anne, hani sen sormuşsun geçenlerde hatırlıyor musun? ‘Vaktin geldi,’ diyordun.”

Sevincinden gözleri parıldamıştı Macide Hanımın:

“Var mı öyle biri?”

“Var ama sanki biraz sıkıntılı...”

“Kimmiş bakıyım o şanslı kız?”

“Aslında sizin de olumlu bakacağınız biri.”

“Kim evladım, adı yok mu her kimse?”

Başını önüne eğmiş bakışlarını ayakuçlarına perçinlemişti Cengiz:

“Rüveyda, anne. Emin Amcanın kızı.”

“Bak sen! Neler çeviriyormuşsunuz da bizlerden saklı, haberimiz olmamış. Ondan kolayı mı var evladım? Aileler denk, davul dengi dengine vurmuş işte. Bir dünürde bitecek şeymiş senin canını sıktığın şey.”

“Anneciğim o kadar kolay değil. Gönül işi bu...”

“Haberimiz bile olmadı, yıldırım aşkına mı tutuldun sen?”

“Çok sevdim be anne. Yuva kuracak birisi diye düşündüm, günlerdir aklım başımda değil, uykusuz kaldım hayal kurmaktan.”

Macide Hanım’ın aklına bir şeyler düşmüştü:

“Rüveyda’nın da haberi var mı bundan?”

“Sorun orada işte anneciğim. Uzak duruyor benden.”

“Gönlünün olup olmadığını bilmediğini mi söylüyorsun?”

“Evet anne.”

“O kadar gidip geliyoruz, bakışlarından anlaşılır gönül verenler.”

“Anlayamadım anne. Gözlerime bile bakmıyor...”

“Ben babanla konuşurum. Baban Rüveyda’nın babasıyla konuşur ama kendin medenice fırsat bulduğunda yuva kurmak için ne düşünüyorsun diyebilirden ona?..”

Cengiz’in kulağında küpe gibi asılıp kalmıştı annesinin sözleri.

Cesaretlendirmişti Macide Hanım, oğlunu... Sonra eşiyile de konuşmuştu oğlunun gönül işini, bu haber sevindirmişti İlhan Bey’i.

“Oğlumuz evlenmek ister Bey.”

“Vaktidir. Hazırlığı da var mıymış?”

“Var!”

“Aileye yakışır biri mi?”

“Duyunca çok sevineceksin.”

“Ne bekliyorsun o zaman?”

“Rüveyda! Emin Bey’in kızı oğlumuzun gönlündeki... Evleneceksem ondan başkası olmaz dedi.”

“Ailemize göre bir evlilik müjdesi verdin bana. Emin Bey’le konuşurum...”